

Arrest

nr. 65 009 van 19 juli 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 27 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juli 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DE SCHUTTER, die loco advocaat D. SOUDANT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 14 maart 2011, verklaart er zich op 15 maart 2011 vluchteling.

1.2. De commissaris-generaal weigert aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij beslissing van 28 april 2011, verstuurd op 29 april 2011.

1.3. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

“U verklaart een etnische Albanees te zijn, afkomstig uit Kopiliqi (Kosovo) en u verklaart de Kosovaarse nationaliteit te bezitten. U verklaart sinds 30 jaar in een bloedwraak verwickeld te zijn, die werd uitgesproken ten gevolge van een grondconflict. Zo zou uw familie in de jaren 1980 ruzie hebben gehad met de bureu, de familie H., over een grond. Familieleden van de familie H. zouden uw grootvader zodanig geslagen hebben, dat hij in een rolstoel is beland. Vervolgens zou uw vader I. H. vermoord

hebben en N. H. ernstig verwond hebben. Nadien zou de bloedwraak uitgesproken zijn door de familie H. U verklaart dat uw vader 3 jaar in de gevangenis heeft gezeten en nadien voor 22 jaar naar Zwitserland is gevlucht. Tijdens zijn verblijf in Zwitserland ondervond zijn broer nog steeds problemen. Vanaf uw 10de verjaardag zou u ook problemen hebben beginnen krijgen met de familie H. Uw vader besloot daarop Zwitserland te verlaten en terug te komen naar Kosovo. Vanaf uw 15de zou u niet meer naar school zijn gegaan omdat u schrik had om lastiggevallen te worden door de familie H. U verklaart dat u in de lente van 2007 op café zat en werd aangevallen door A. H. Hij zou u enkele messteken gegeven hebben. Vervolgens zou de politie gekomen zijn die u naar het ziekenhuis bracht. A. zou 6 maanden in de gevangenis hebben gezeten na dit incident. U zou nog een maand in het ziekenhuis verbleven hebben en nadat u hersteld was van uw verwondingen, zou u naar Montenegro vertrokken zijn. In februari 2008 zou u naar Montenegro gegaan zijn, daar werk gevonden hebben en een meisje, Z., hebben leren kennen. Uw ouders zouden sterk gekant geweest zijn tegen uw relatie, omdat zij katholiek is. U zou hierdoor gedurende uw verblijf in Montenegro geen contact meer hebben gehad met uw ouders. In september 2010 besloot u bij Z. weg te gaan en terug te keren naar Kosovo. In september 2010 zou u teruggekeerd zijn naar Kosovo, eerst enkele dagen bij uw ouders verbleven hebben en vervolgens bij ooms en tantes gelogeerd hebben. Omdat uw leven in gevaar was, besloot u het land te verlaten. U stelt op 5 maart 2011 vertrokken te zijn vanuit Pejë (Kosovo) en met een vrachtwagen aangekomen te zijn in België op 14 maart 2011. De volgende dag diende u uw asielaanvraag in. Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag, legde u de volgende documenten neer: uw Kosovaarse identiteitskaart, uitgereikt op 3 december 2009 en een doktersbriefje, uitgereikt op 5 april 2011 te Horion-Hozémont (België).”

Verzoeker betwist dit feitenrelaas niet.

1.4. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing berust op volgende gronden:

- bij de Dienst Vreemdelingenzaken repte verzoeker met geen woord over de bloedwraak waarin zijn familie al 30 jaar zou verwickeld zijn en vermeldde hij evenmin dat hij in 2007 op café messteken zou hebben gekregen. Verder verklaarde hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk dat hij geen problemen met medeburgers heeft;
- verzoeker verklaarde dat het niet mogelijk is om een bloedwraak af te kopen, terwijl de meerderheid van de broedwraakconflicten op die wijze wordt opgelost. Hij verklaarde ook dat hij steeds binnen bleef, hoewel hij toch nog maandelijks naar school ging om zijn examens af te leggen. Verder verklaarde hij dat hij sinds zijn tiende werd gevisieerd, wat eigenaardig is omdat het slechts mogelijk is iemand te viseren vanaf zijn zestiende. In dit verband verklaarde hij dat de regels niet altijd nageleefd worden. Als dat zo is, is het eveneens verwonderlijk dat hij toch nog tot zijn vijftiende naar school ging, temeer daar de familie H. naast de school woonde. Verder ging verzoeker soms op café, kon hij pasfoto's laten nemen, reisde hij per bus naar Montenegro, en reisde hij af en toe tussen zijn huis en dat van zijn ooms en tantes. Zijn verklaring steeds binnenhuis geleefd te hebben, overtuigt dan ook niet;
- bloedwraakconflicten tussen families die dateren uit de jaren 1980 werden opgelost door middel van een grote verzoeningscampagne tussen 1990 en 1999. Aangezien de bloedwraak waarin verzoeker verklaarde verwickeld te zijn uit de jaren 1980 dateert, kan er op zijn minst van uit worden gegaan dat zijn familie op de hoogte moest zijn van deze grote verzoeningscampagne in de jaren 1990;
- het geneeskundig getuigschrift toont niet aan dat verzoeker zijn verwondingen heeft opgelopen door een messteek in 2007;
- hoewel verzoeker verklaarde dat de politie geen bescherming kan bieden en niets gedaan heeft, verklaarde hij later dat de politie na het incident met de messteek wel degelijk een onderzoek is gestart, hem heeft ondervraagd en de verdachte heeft aangehouden. Hieruit blijkt dat de politie wel degelijk gehoor heeft gegeven aan verzoekers klachten. Uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt ook dat de Kosovaarse politie anno 2011 wel degelijk actie onderneemt als ze van misdrijven op de hoogte wordt gesteld;
- er is geen reden waarom verzoeker zich niet ergens anders in Kosovo zou kunnen vestigen. Hij verklaarde immers dat hij geen problemen heeft ondervonden toen hij bij zijn ooms en tantes in Drenas en in Mitrovica verbleef.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en in zeer ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Verzoeker voert vooreerst aan dat UNHCR in zijn verslag van 17 maart 2006 heeft gesteld dat de slachtoffers van bloedwraak als een kwetsbare sociale groep kunnen beschouwd worden en dus onder de definitie van vluchteling in het Vluchtelingenverdrag kunnen vallen. Hij wijst erop dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen deze stelling in hun rechtspraak bijtreden.

Verzoeker betwist verder de motieven van de bestreden beslissing. Hij stelt dat hij tijdens zijn gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken niets kon vertellen over de bloedwraak omdat het gehoor maar tien minuten duurde en omdat hem gevraagd werd zijn asielrelaas zeer kort te houden. Hij stelt ook dat hij nooit heeft ontkend dat bloedwraak kan worden afgekocht. Verder meent hij dat hij heeft verklaard dat de familie H. hem sinds zijn tiende heeft bedreigd en gepest. Op het ogenblik dat hij met een mes werd aangevallen, was hij 16-17 jaar en had hij de leeftijd bereikt om het slachtoffer te worden van bloedwraak. Bovendien ging hij sinds zijn vijftiende niet meer naar school maar volgde hij privé-onderwijs op afstand. Verder stelt hij dat de commissaris-generaal niet motiveert waarom het geneeskundig getuigschrift zijn asielrelaas niet staaft. Verzoeker besluit dat de commissaris-generaal artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet schendt, alsook de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verder voert verzoeker aan dat verschillende betrouwbare bronnen aanklagen dat de Kosovaarse overheden niet in staat zijn om de problematiek van de bloedwraak op te lossen. Volgens verzoeker worden zij die met bloedwraak geconfronteerd worden aan hun lot overgelaten, wat onverenigbaar is met artikel 3 EVRM en met artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2. De Raad is van mening dat verzoeker niet erkend kan worden als vluchteling en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

De Raad stelt vast dat verzoeker zijn asielaanvraag volledig baseert op de bewering dat hij en zijn familie betrokken zijn bij een bloedwraak. De Raad hecht echter geen geloof aan deze bewering.

De commissaris-generaal heeft er immers terecht op gewezen dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord repte over de bloedwraak waarin zijn familie al dertig jaar zou verwickeld zijn en dat hij evenmin vermeldde dat hij in 2007 op café messteken zou hebben gekregen van iemand van de familie waarmee hij in bloedwraak zou liggen. De commissaris-generaal heeft in zijn beslissing verder terecht gesteld dat verzoekers uitleg dat hij deze feiten niet eerder aanhaalde omdat hij tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken moe was niet volstaat, gezien er uitdrukkelijk meerdere vragen over zijn vrees ten aanzien van Kosovo werden gesteld en gezien het hier om wezenlijke aspecten van zijn vrees ten aanzien van Kosovo gaat. De commissaris-generaal heeft ook terecht opgemerkt dat verzoeker bij het invullen van deze vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk werd geadviseerd de voornaamste feiten of elementen aan te halen waarom hij Kosovo heeft verlaten en waarom hij er bij terugkeer problemen vreest. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij tijdens zijn gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken niets kon vertellen over de bloedwraak omdat het gehoor maar tien minuten duurde en omdat hem gevraagd werd zijn asielrelaas zeer kort te houden. Deze uitleg volstaat echter niet om te verklaren waarom verzoeker tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord over de bloedwraak repte. Uit het administratief dossier blijkt dat de asielzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken inderdaad wordt gevraagd om zijn asielrelaas kort te houden en dat hem wordt meegedeeld dat hij bij het Commissariaat-generaal nog de mogelijkheid krijgt om alle elementen en feiten uitvoerig weer te geven. Er wordt hem echter ook gezegd dat van hem wordt verwacht dat hij de voornaamste elementen of feiten weergeeft en dat hij nauwkeurig weergeeft waarom hij bij een terugkeer problemen vreest. Tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal is gebleken dat verzoeker zijn vrees volledig baseert op een bloedwraak waarin zijn familie al dertig jaar zou verwickeld zijn. Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoeker dit element van zijn asielrelaas niet zou vermelden omdat hem werd gevraagd zijn asielrelaas kort weer te geven.

Bovendien is verzoeker niet op de hoogte van de mogelijkheid om een bloedwraak af te kopen. Verzoeker stelt weliswaar dat hij nooit heeft ontkend dat bloedwraak kan worden afgekocht, maar uit het gehoorverslag blijkt het tegendeel. Verzoeker verklaarde immers uitdrukkelijk dat het niet mogelijk is om bloedwraak af te kopen en dat het ofwel tot een verzoening komt, ofwel dat er wraak wordt genomen

(gehoorverslag 6 mei 2011, 19). Van iemand die al ongeveer zijn hele leven in een bloedwraak zou zijn verwickeld, mag worden verwacht dat hij weet dat bloedwraak kan worden afgekocht.

Het geneeskundig getuigschrift dat verzoeker heeft neergelegd, kan deze vaststellingen niet weerleggen. De commissaris-generaal heeft in de bestreden beslissing immers terecht gesteld dat het geneeskundig getuigschrift werd opgesteld door een huisarts in België, dat die arts heeft vastgesteld dat het om een oud litteken van twee centimeter doorsnee gaat en dat het geneeskundig getuigschrift dus niet aantoont dat verzoeker zijn verwondingen heeft opgelopen door een messteek in 2007. Verzoeker betwist dit in zijn verzoekschrift niet. Hij stelt enkel onterecht dat de commissaris-generaal niet motiveert waarom het geneeskundig getuigschrift zijn asielaanvraag niet staft.

Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering dat hij in een bloedwraak is verwickeld, is verzoekers betoog dat slachtoffers van bloedwraak als een kwetsbare sociale groep kunnen beschouwd worden en dus onder de definitie van vluchteling in het Vluchtelingenverdrag kunnen vallen, verder niet dienstig. Hetzelfde geldt, om dezelfde reden, voor verzoekers betoog dat verschillende betrouwbare bronnen aanklagen dat de Kosovaarse overheden niet in staat zijn om de problematiek van de bloedwraak op te lossen.

Gelet op de ongelooftwaardigheid van het asielaanvraag maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji/Staatssecretaris van Justitie).

Verzoeker toont ook niet aan en er is geen gegeven voorhanden dat er op dit ogenblik in zijn land van herkomst een toestand heerst zoals omschreven in artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juli tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. BARBE, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. BARBE

A. VAN ISACKER